

Csodák pedig nincsenek! Vagy mégis?

A sí diákolimpián az egyik csapat vezetőjétől meghívást kaptam a „Sítáborozók évadzáró bulija” elnevezésű eseményre. Csak a hazaérkezésem után néztem meg a meghívót: Jászkisérre szolt. Az ígéret és a kíváncsiság aztán autóbá uttetett, és elindultam a jászszági havasok felé. A célhoz közeledve próbáltam számolni az út melletti dombokat, de sajnos még buckát sem láttam. Jászkisérre érkezve aztán elbűvölt vendéglátóim szívéllyessége, akik mosolygós arccal kezdték mesélni téli élményeiket, gyerekeik eredményeit. No és azt, hogy egy alföldi községben (augusztus óta már város!) hogyan terjedt el a sízés.

Rácz György testnevelő tanár, aki korábban Romániában élvonalbeli jégkorongozó volt, a kilencvenes évek elején költözött családjával Jászkisérre, ahol azonnal szoros barátságot kötött lányuk tanítónőjével és férjével. E barátságot egy közös szenvedély fűzte még szorosabbra: akkor mindössze ez a két jászkiséri család gyakorolta a sízést. Gyuri fejében aztán megszületett az elhatározás: síelni fognak a jászkiséri gyerekek.

A gondolatot tett követte, és 1995-ben megszervezték az első tábor. Igazi családi légkörben, a Mátrászentimréhez tartozó Fallóskúton történt mindez, ahol a szülők főztje mellett a gyerekek maguk tapaszták pályájukat, és jókedvűen tanulták a kezdő lépéseket, persze sílift nélkül. De hát a hó, a közös taposás, a „cuccok” cipelése is nagy élmény volt. Még a kevés szerelés sem vette el a kedvüket: amíg dél előtt az egyik csoport sízett, addig a másik szánkózott, aztán délben váltottak.

A tábor sikere és híre növelte a létszámot, és a következő években Szlovákiában, majd Mátrászentimrén egyre jobb körülmények között tudtak a gyerekek síelni. Utóbbi helyre a rövidebb távolság a szülőket is felcsalta, sőt ők is kedvet kaptak a sízéshez.

Az első években a felszerelést bérelték, de ügyesek voltak, és a különböző pályázatokon nyert pén-

zekből már használt síléceket, sícipőket tudtak vásárolni. Berente Judit, a síző tanító néni kezdeményezésére – aki a helyi Küllapcsolatok Baráti Egyesületének elnöke – Jászkisér svájci testvértelepülésétől, Niederlenztől 2002-ben 100 pár sílécet és 60 pár cipőt kaptak ajándékba, majd 2008-ban újabb 30 komplett felszerelést. Így már a kevésbé tehetős gyerekeknek is jutott felszerelés, és aki akart, megtanulhatott síelni.

Berente Judit sportszeretete példát mutat mindannyiunknak. A kitűnő pedagógus úszásban és sízésben számos világ- és Európa-bajnoki aranyérmert nyert már a szervátültetettek nemzetközi versenyein. Az idén az Európai Játékokon úszásban ötöt, amiért megkapta a Jász-Nagykun-Szolnok megyei közgyűlés különdíját. A jászkisériek Mátrászentimre mellett többször megfordultak a szlovákiai Kokaván is, ahol a pálya tulaj-

donosaival, Auxt Ferencsel és Gálik Attilával szoros barátságot kötöttek. A gyerekek 1995-től szinte mindig részt vesznek a különböző amatőr diákversenyeiken. Az ügyesebbek a Jeep-kupán, a Volvo-kupán és a Magyar Síszövetség gyermekversenyein már több jó helyezést is elértek.

A csapat és a síoktatás népszerűsége évről évre növekedett Jászkiséren, és a polgármesteri hivatal mellett különböző civil szervezetek, de főleg a szülők igyekeztek minden segítséget megadni a sízőknek. Kevés kistelepülésre jellemző, ami itt a 2007-es esztendőben megtörtént: az önkormányzat lehetővé tette, hogy a legeredményesebb hét versenyző díjmentesen részt vegyen egy egyhetes lengyelországi edzőtáborozáson.

A jászkiséri sízőknek a szórakozást is sikerült bevonniuk a támogatás-szerző lehetőségek közé. Hagyo-

mányosan minden síszezon végén megtartják az évadzáró bulit, ahol nemcsak visszaidézük jókedvűen a téli élményeket, hanem gyűjtést is rendeznek, és az adományokat a következő évi sítáborok szervezésére használják fel.

Jövőre Kokaván rendezik meg a 15. sítáborot az észak-alföldi város sportkedvelői. Az elmúlt tizenöt év alatt több mint háromszáz jászkiséri gyermek és felnőtt szerette meg – és űzi azóta is – ezt a gyönyörű sportot, köszönhetően a példamu-tató összefogásnak.

A lelkes jászkisériek büszkén mutatták meg az iskola udvarán megépített sídombot. Amikor egy kis hó esik a településen, a mintegy öt méter magas lejtőn tanulják a kezdők az első lépéseket. Lehet, hogy néhány év múlva ezt a dombocskát hegygé növesztik? Ha nagyon akarják, képesek lesznek rá! Csodák nincsenek, még Jászkiséren sem. Van viszont a közösség összefogása, és néhány sportember elhivatottsága, szervezőkészsége, akaratereje, és mindez csodákra képes.

Schäffer János

